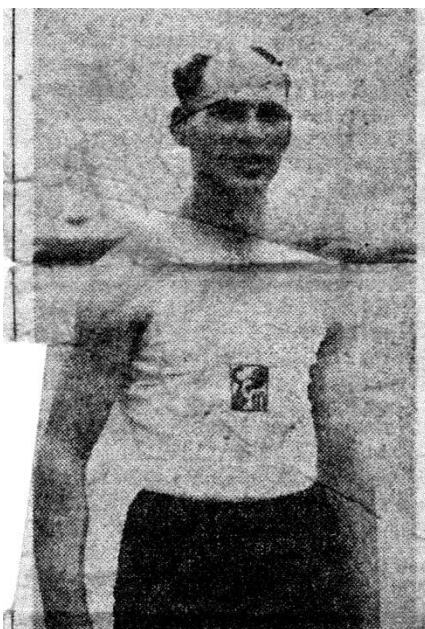

EDUARD VAN DER DONCK, EEN VERGETEN ROEIKAMPIOEN

Rumst ligt aan de Nete en de Rupel. Deze beide rivieren hebben steeds een grote invloed gehad op het leven in de gemeente. Het was lange tijd een landbouw- en vissersdorp. Bij een telling in 1794 bijvoorbeeld telde men 15 vissersgezinnen. Ook als transportmiddel speelden de rivieren een belangrijke rol, voor het vervoer van levensmiddelen en hout en later van baksteen. In de twintigste eeuw was er eveneens een bloeiende scheepsbouwnijverheid. Maar ook op sportief vlak hadden Rupel en Nete heel wat te bieden. Er werd veel geroeid en het is hier dat we onze kampioen terugvinden.

« Cano Club Mechelen » is een senior-wedstrijdvaarder rijker. Inderdaad, Edward Van der Donck gaat dit jaar van de juniors naar de seniors over, een promovering welke hij ten volle heeft verdiend. Van der Donck is een specialist van de lange afstand. Dat hij een stevige kerel is, vertelt U deze foto wel...

SENIORS

Rik Verbrugghe

Rik moeten we niet meer voorstellen. Hij is een groot kampioen met hoge internationale klasse die reeds twee olympiaden achter de rug heeft. Zijn doel is dit jaar lauweren te oogsten op de Europese kampioenschappen welke in Augustus te Gent zullen plaatshebben. Gans zijn voorbereiding en zijn seizoen zullen hierop zijn afgestemd en hij specialiseert zich op de korte baanwedstrijden, in het bijzonder de 500 meter. We zullen hem voor het eerst zien uitkomen in de provinciale kampioenschappen. Rik is thans 27 jaar.

Edward Van der Donck

Deze 26-jarige fondman werd zo pas tot senior gepromoveerd en dit is hem gelukt in de zeer korte tijdsperiode van 2 jaren. Zijn specialiteit zal wel de lange afstand zijn.

Eduard Van der Donck werd geboren te Walem op 4 mei 1931 als zoon van Alfons en van Maria Van Helshoecht. Eduard had een broer Rik en 2 zusters, Jeanne en Anna. Ongeveer een jaar na zijn geboorte verhuisde de familie van Walem naar een boerderij in Rumst, gelegen aan de huidige Netestraat op de Lazernij. Ze baatte er ook een zeer druk bezocht café uit. De klanten waren vooral voetgangers en fietsers die gebruik maakten van de dijk naast de Nete, in de volksmond de Broesdijk genoemd, om naar hun werk te gaan in Walem of Mechelen.

Eduard bracht zijn jeugd door op de boerderij, waar de familie werkte als land- en tuinbouwers. Hij ging naar school in Rumst, te voet en in die tijd nog op klompen. Hij kon toen al zeer snel lopen, een voorbode van zijn latere sportieve loopbaan.

Eerst dacht hij eraan om te gaan koersen of hardlopen. Vooral cyclocross interesseerde hem omdat hij goed bevriend was met de familie Feremans uit Walem, een bekende familie lopers en cyclocrossers. Maar tijdens zijn legerdienst en ook daarna maakte hij enkele vrienden, onder wie enkele buurjongens met wie hij af en toe ging varen, hoofdzakelijk kajakken. Zijn vrienden gaven er echter al vrij vlug de brui aan. Er moest immers getraind worden in de vrije tijd na het werk en van enige vergoeding was natuurlijk nog geen sprake.

Maar voor Eduard was dat geen reden om ermee te stoppen. Hij was ondertussen bevriend geraakt met Rik Verbrugghe, een in die tijd zeer bekende kajaker. Deze stelde hem voor om lid te worden van de Mechelse kanoclub. Daar kreeg hij de kans om een eigen boot aan te kopen, wat hij ook deed.

Ondertussen werd hij, na jaren op de boerderij te hebben gewerkt, aangeworven door de Antwerpse Waterwerken, zoals zovele anderen uit de buurt in die tijd. Hij kon nu regelmatig varen tussen de waterbekkens en op de achter zijn huis lopende Nete. Was dit de aanleiding tot zijn sportieve carrière? Ontelbare malen roeide Eduard de Nete af richting Schelde en terug. In de winter werden de weilanden, gelegen tussen het huis en de rivier, onder water gezet. Het achtergebleven slib vormde immers een rijke voedingsbodem voor die weilanden. Ook op die beemden had hij ruimschoots de gelegenheid om te oefenen.

De sportieve loopbaan van Eduard startte in 1956. Ze duurde slechts 6 jaren maar was wel zeer succesvol. In het begin was Eduard ingedeeld bij afdeling "juniors", maar door zijn sterke prestaties werd hij reeds in 1957 "senior". In 1960 vonden in Rome de Olympische spelen plaats. Eduard had zeker voldoende capaciteiten om te worden afgevaardigd. Enerzijds was er echter geldgebrek en anderzijds werden de 10.000 meter, zijn specialiteit, niet meer als

BELGISCH
KANO - VERBOND
V.Z.W.D.

PROVINCIAAL COMITÉ
ANTWERPEN

PROVINCIAAL KAMPIOENSCHAP 1960

Toegekend aan M. *Van der Donck E.*

van *Cano Club Mechelen*

Reeks *K1 Seniors* Afstand *1.000 m.* Tijd *4' 24 9/10"*

Antwerpen, de *12 juni* 1960

Namens het Provinciaal Comité,

De Secretaris,

De Voorzitter,

Drukk. 14. René Carelsstr. Borgerhout.

*1957 E. Van der Donck - J. Franckx
Internationale overwinningen.*

Olympische discipline erkend, zodat hij uiteindelijk niet naar Rome is kunnen gaan.

Hij betwistte wedstrijden in zowat alle Europese landen en nam een aantal keren deel aan de Europese kampioenschappen. Tegen de deelnemers uit de Oostbloklanden was hij echter niet opgewassen. Hij en de andere West-Europese deelnemers waren te klein tegenover hun Oost-Europese tegenstanders en bovendien hadden deze laatste al professionele trainingsfaciliteiten en werden ze ook betaald.

In een Spaanse krant verscheen een artikel over een "straffe wedstrijd" van Eduard in een tweezitter. Op een bepaald moment bij het begin van de wedstrijd sloeg hun boot om, een feit dat meestal het einde van de wedstrijd betekent. Eduard en zijn maat slaagden erin om weer recht te spartelen en ze begonnen aan een sterke remonte. Uiteindelijk eindigden ze op de tweede plaats.

In Groot-Brittannië won hij de zeer bekende race op de Theems, waar een wisselbeker aan verbonden was. Deze beker heeft hij wel niet in zijn bezit omdat men hiervoor de wedstrijd driemaal moest winnen.

In België heeft Eduard zowat alles gewonnen in de éénmanskajak (K1) zowel bij de juniors als bij de seniors. In de provinciale wedstrijden was hij bijna niet te kloppen. Hetzelfde gold voor de Vlaamse kampioenschappen, die eigenlijk Belgische kampioenschappen waren, vermits veruit de meeste wedstrijden in Vlaanderen werden betwist.

Ondertussen was Eduard gehuwd en werd hij vader van 2 kinderen. Het werk, zijn gezin en de verbouwingen aan zijn huis namen veel tijd in beslag en in 1962 besloot hij om te stoppen met roeien.

Frans De Keyser